

קולנוע

טו השקספירי האחרון, בהשתתפות אורסון הלס וז'ן מורו. ואם כל זה עדיין לא מספיק, הרי שב- אחד הימים האחרונים של הפסטיבל תגיע לשם גם הנסיכה מרגרט, עם בעלה, כדי לחזות באופי.

לכבוד הפתיחה היתה קאן צבועה בכל צבעי הטכניקולור. סופיה לורן היתה ירו-קה, לסלי קרון היתה כתומה, וקתרין דנב כסופה. דני קארל היתה לבושה בבאוי מפואר, קלודין אוגר בצבע מנדרנה מס-עיר, ומישל מורגן בטורקוז ניצץ. רק ה- סרט הפולני אפר, שהוצג באותו ערב, היה אפור, כבד, וגרם לאנשים רבים לעזוב ב- סרם נסתיימה הקרנתו.

סופיה לורן הסתובבה במשך כל היום הראשון והשני אינקוגניטו. היא התחבאה מעיני העיתונאים והצלמים, בכניסות וביציאות צדדיות. לסלי קרון, לעומת זאת, לא סרחה להס-

רעיותו לסרט מישל מורגן, ובדואי שלא גבריאל פרצטי. מישל מורגן היא אשתו הבלתי-אוהבת של בראטר, פסנתרן שאיבד בתאונה את הכושר לנגן. היא לא אוהבת אותו. הוא אוהב אותה. יש לו אחות אחת שאוהבת אותו, ולא אוהבת אותה. ועוד אחות אחת, שגם כן אוהבת ולא אוהבת.

אחר כך מגיע לשם, דרך הים עם היכטה שלו, גבריאל פרצטי. הוא, מצידו, אוהב את מישל מורגן ומישל מורגן אוהבת אותו. חוץ מזה ישנה שם גם הרוניק ונדל, שגם היא אוהבת ומאוהבת במישהו.

חצי סרט כולם מאוהבים ולא מאוהבים האחד בשני. אחר כך פתאום צצה לשם בעייה אחת, נכנסה לשם כנראה בטעות מאיזה סרט אחר. הבעייה היא בעייה כספית, לכל המאוהבים נגמר הכסף. ולאחר מכן מגיעה מאישה בעייה שלישית שהיא פלי-

סרטים

גיימס בונד של הרנסאנס

יסורים ואכסמאזה (פאר, תל-אביב): ארצות-הברית) הוליווד טחנה את מיכלאנג'לו, ועשתה ממנו קציעה מוכנה להגשה. בסרט, המתאר את ארבע שנות עבודתו על הקאפלה הסיקסטנינה, הצליחו להפוך את ענק האמנות לגיימס בונד.

במיכלאנג'לו הוצרת הוליווד השקיעו מיל-יונים. הכינו לו את רומא כתפאורה, שיד-זרו למענו את קרבות התקופה, הכינו לכל הסובבים אותו תלבושות אותנטיות, דאגו שהוא לא יסבול מקצב איטי מדי, מצילומים גרועים מדי, מטכניקה משובשת, ושילמו הרבה מאוד כסף לכוכבים שיוכבו אותו. מיכלאנג'לו שיצא מכל הכסף הזה, אינו אדם גדול, כיוון שאינו אדם כלל. הוא סופר-מן. הוא נאבק עם המכחול שלו ב- אותה שטחיות בה נאבק טרון עם אויביו.

תרגילים אחרים ארוחה. הוא אינו חי או אוהב, שונא, נאבק, נלחם, כו-עם. הוא רק עומד בפוזות נהדרות, מעור-רות הערצה, ומנהל דיאלוגים עם חבריו למישחק.

המאבק של מיכלאנג'לו עם האפיפורה, שהכריח אותו לצייר את הקאפלה בכנסיית פטר הקדוש, הפך בסרט לקרב שטחי בין שני גיבורים. קרב מלא הומור, של אנשים שבעים, שסיימו זה עתה ארוחת-צהריים דשנה, והם מנסים לעשות תרגילים כדי לעודד את העיכול. הם אימרים אחד לשני דברים נעימים מאוד, חביבים, המעוררים חיך דשן אצל כל מי ששומע אותם.

המאבק של מיכלאנג'לו, שחשב את עצמו לפסל, לא לצייר, עם המכחול שלו, הוא חסר-עומק, כמו המאבק עם האפיפורה, והמאבק עם עצמו, עם הבדידות שלו, עם החברה שלא יכול היה להתקשר אליה ועם הנשים, כל אלה הפכו לגילגול-עיוניים של צירלטון הסטון.

לכל זה נוספה מוסיקה מחרישת אוונגים, הקורעת את עור התוף, כל פעם שעל המסך מופיעה הקאפלה הסיקסטנינה, או האפיפורה, או אחד מהאברים שלהם.

חבר השחקנים, צירלטון הסטון, רקס האריסון ודיאנה סילנטו, מתאימים לתפי-קידים אותם הם ממלאים.

הקרב על הוויסקי

נתיב התהילה (אופיר, תל-אביב): אר-צות-הברית) הוא סרט נוסף של ג'ון סטור-ג'ט, שהפסיק משום-מה, לפני די הרבה זמן, לעשות סרטים טובים.

נושא הסרט היא שיירת עגלות מלאות ויסקי, הנוסעות לעיר כורים, על מנת ל-ספק משקה לכורי המקום. השיירה מושכת אליה שיירות של אנשים מכל הכיוונים.

מכיוון אחד רוכבת אליה קבוצת נשים, הנלחמות בלהט נגד האלכוהול, וגם נגד כל מי ששותה אותו. מצד שני מגיעה אליה קבוצת הכורים, שחוששת שמה המשקה לא יגיע בשלום למקומו. מצד שלישי מגיעה לשם קבוצת אינדיאנים, שעזבה את השמר-רה שלה, כדי לזכות מן ההפקר בכמה חביות של שיקוי-האש. וחץ מזה, ככל מיני כיוונים, מגיעות לשם קבוצות של אנשי-צבא, שבאו להגן על הוויסקי, האינדיאנים, הנשים והכורים.

המצב מצחיק מאוד. הצבא נקרע בין די גורמים השונים והמנוגדים, שהוא צריך להגן עליהם, והגורמים השונים נלחמים האחד בשני ומנסים כל אחד מהם להשיג את שלו, בכוח או בעורמה.

אבל בטיפולו של ג'ון סטורג'ט הפך די רעיון המשעשע הזה לסרט כבד מדי, ארוך וחסר-תנועה, ההומור שבו מרגיז יותר מי אשר מצחיק, ומלבד סצינה אחת ארוכה של קרב בערפל, שיחת-חרשים בין מתורגמן אמריקאי לראש-שבט אינדיאני, ונביא המת-נבא כל פעם כשראשו מתמלא אלכוהול, ישנה בו רק לי רמיק, המסוגלת להוציא מן הכלים בחינחניה את הצופה הסבלני ביותר. ברט לנקסטר מתכוזב שם לחינם.

השנאה והאוהבים

עזה כמוות קינאה (נת, תל-אביב): צרפת) נקרא אמנם במקור רק פנישות, אבל השם המשופר לא עזר הרבה לסרט. גם לא השחקן המצויין פייר בראסר, די-

כל יום דומה למשנהו בתאריכון הפרטי שלך כל ימות חודש מאי ק ל י ס ו ע ל י ז י ס אט את משתמשת בטמפונים מתוצרת

דיאנה

האשה המודרנית מעדיפה טמפוני דיאנה, כי טמפוני דיאנה משחררים אותה מאי-נעימות בימים מסוימים. טמפוני דיאנה מומלצים על-ידי רופאים וניתנים להשיג בבתי מרקחת ובפרפומריות.

המפיצים: חב' נורית בע"מ

וימי ב, מודסטי בלייז

גיימס בונד ממין נקבה

תתר. להיפך, היא הסתובבה בכל מקום בו היו צלמים, והבליטה במיוחד את האצבע הרביעית של ידה השמאלית, כדי שכולם יוכלו לראות את הטבעת שהיא עונדת שם, טבעת עם דמות גזירה עליה.

הגזירה עומדת להיכנס לאופנה, הנשים בצרפת לובשות כבר את דמותה על טבי-עות ועל חולצות, ועוד מעט הן תתהלנה לחקות אותה בלבוש כולו, כמו שחיקו עד לפני חודש את שתי המירות מויה מריה.

במאי המודה החדשה הזאת, זאק ריי כטי, מסתובב בפסטיבל במכנסים נקים ומגוהצים. כשאנה קארניה הגיעה לשם, יום אחריו, היא קראה בהתלהבות: "אה! מכי-נסים חדשים." מסתבר שמאז תחילת ההס-רטה של הסרט ועד תחילת הפסטיבל, במשך שישה חודשים, הוא לא הוריד מעליו את זוג המכנסים היחידים שלו. כשקנה זוג חדש - תיכף ראו את ההבדל.

לנוירה יש הרבה סיכויים לזכות בפרס, כמות מחאה על התרמית. האנשים שחזו בו בערב השני לפסטיבל, טוענים שזה סרט צנוע ותמים, כלי סיפור היחסים ה-לסביים בין הנוירות במינור נחמק ממנו, ומלבד סצינה אחת, בה מנשקת אנה קארני-נה את ידי אסיהמינור, אין בו שום נושא לצנזור.

הסרט אומנם לא עמד להישלח לפסטיבל, אבל אנדריל מלרו, שר התרבות של צרפת, נלחם על כך בישיבת השרים שדנה בדבר. באותה ישיבה הוא בכה, עם דמעות אמרי-תיות, וטען שאינו רוצה יותר לבנות את עצמו.

מאז צינזור הנוירה, הוא זכה לביקורות חריפות מצד אנשי הרוח, ולמכתב אכזרי וזועם מצד גדול במאי צרפת, ז'אן-קלוד גודאר (העולם הזה 1494).

ומה מקומה של ישראל במאורע הקול-נועי הבינלאומי הזה? לישראל אין בו שום מקום, כי ישראל לא הוציאה תחת ידה שום סרט ראוי להישלח לפסטיבל.

הסרט היחיד שאומנם כן נשלח אליו, היה פיצוץ בחצות. הוא אומנם סרט קי-פרודוקציה צרפתי-ישראלי, אבל כיוון שלא היה לו שום סיכוי להגיע לפסטיבל מצד צרפת, הוחלט לנסות לשלוח אותו מטעם ישראל.

לית: רצח, קנאה, התאבדות תחית מתים, אהבה קנאה וחזור חלילה. מרוב התלהבות גם שחך הבמאי לסיים את הסרט שלו, או שפשוט נמאס לו באמצע.

הפסטיבל

ערב בכל הצבעים

בפסטיבל קאן, שנפתח בחמישי לחודש, יש שני מוקדי התענינות מרכזיים: המוקד הראשון היא סופיה לורן, לצידם של ריי-צ'ארד (הפאטנט) לסטר, אוליבייה דה-הבי-לנד, פיטר יוסטינוב ועוד.

השאלה היתה, מי יביט בסרטים המוקד-רניים, כשבאולם יושבת סופיה לורן בין חברה-השופטים. השאלה ירדה מן הפרק כשי-התברר שההמונים נאבקים כדי להשיג כר-סיסים למתחרה הרצינית של סופיה לורן - הנוירה, סרטו של ז'אק ריבטי, עלי-פי רומן קלאסי של דידרו. הסרט נאסר על-ידי ה-צנזורה הצרפתית, והותר להצגה אחת ב-פסטיבל, בתנאי שהקהל הרחב לא יראה אותו. רק עיתונאים ומוזמנים.

סופיה לורן נמצאת אומנם בעיצומה של הסרטה הרוזנת מהונג קונג, אבל צ'ארלי צ'אפלין הרשה לה ללכת לבלות קצת, ל-כמה ימים. הוא יצאם בינתיים את מרלון ברנדו, שהיה כנראה, באופן יוצא מן ה-כלל, בריא ושלם למספר ימים.

מלבד הנוירה, יראו אורחי הפסטיבל גם את מיכאל קיין בסרט בשם אפרי, יראו את מוניקה ויטי המפורסמת במדוסטי בלייז, בתפקיד הסופר-אשה: גיימס בונד ממין נקבה, וגם את ז'ן מורו, כמורה צנועה ב-מדמואל, סרטו של טוני (תום ג'ונס) ריי-צ'ארדסון. את פרנק סינטרה לא יראו. סרטו עוכב ברעג האחרון ואמריקה עדיין לא החליטה איזה סרט לשלוח במקומו.

נוסף לכל אלה, ולעוד סרטים מכל אר-צות העולם, אפשר יהיה לראות באותו פסטיבל סרטים שעדיין לא נסתיימו, ואולי גם לא יסתיימו לעולם, ביניהם דון קישוט, של אורסון הלס (ג'הנוס של ז'ורז' האמת) קלוזו ומשנה מוכרזת לקרות. סרטה האחרון של מרלון מונרו, ולס ייהא אדיב במיוחד. הוא יתן לפסטיבל גם את פאלסטאף, סר-

דלילה

הבושם המפתה בארזיה המפתה לב כל אשה